

væsen, saa er det i Virkeligheden smaat med Sparsommeligheden, og af det Administrationstalent, der giver sig Udslag paa den Maade, er der vel ikke nogen særlig Grund til at rose sig. Det eneste, der maaske kan glæde de Konservative, er, at de Mennesker, som paa den Maade tvinges til at gaa den tunge Gang til det offentlige Fattigvæsen, ikke i Fremtiden kan faa Lov til at tale med om, hvordan Samfundet skal styres, og hvis man kunde faa tilstrækkelig mange den Vej, er det jo muligt, at det ærede Medlem Hr. Pürschel ikke vilde have behov at flygte fra Viborg til Randers.

Gamborg: Skønt Statsrevisorernes Betænkning kommer til selvstændig Behandling her i Tinget senere, er der et ganske enkelt Forhold, som staar i Forbindelse med den, jeg gerne vil have Lov til at henlede de højtærede Ministres Opmærksomhed paa. Naar man studerer denne tykke og kostbare og temmelig unyttige Betænkning, forfærdes man ved Gang paa Gang at se, at Statsrevisorerne ikke kan komme nogen Vegne med Revisionen; for den og den Post kan de ikke finde, hvor de har søgt den, den findes formentlig et andet Sted, og fra det og det Sted har de ikke faaet noget Regnskab og har derfor ikke kunnet revidere. I Statsregnskabskommissionen er der nedsat et særligt Udvalg — af hvilket jeg har den Ære at være Medlem —, som beskæftiger sig med Statens Revisionsforhold, og vi har faaet oplyst, at det virkelig er rigtigt, at adskillige af de Regnskabsførere, der er under Staten, ikke er til at drive til at indsende deres Regnskaber i rette Tid, og endog ofte indsender dem saa sent, at de ganske undrages Statsrevisionens Behandling. Det forekommer mig, at Regnskabsførerne derved begaar en meget grov Pligtforsømmelse, og jeg henstiller, at Ministrene hver i sin Ressort tager saa alvorligt fat paa det, at det kan undgaas i Fremtiden. Jeg henstiller til Ministrene at tænke paa dette Forhold, saaledes at vi ikke næste Aar skal have den samme Historie igen.

Jeg skal dernæst gøre et Par Bemærkninger i Anledning af, at Dobbeltscenen nu igen er blevet begravet. Blandt de Gaader, Livet stiller mig overfor, er en af de sværeste at løse den, at man kan blive ved at finde Folk, der har Mod til at paatage sig at lede det kongelige Teater. For det første ved de paa Forhaand, at de faar det ligesom Drenge, der faar Prygl, hvad enten han tager Hatten op eller lader den ligge. De bliver i Regelen lokket dertil ved Løfte om, at nu skal Teatret blive endeligt og fornuftigt

ordnet, og naar der saa er gaaet en lille Tid, faar de at vide, at det vil man alligevel ikke. Kritik, retfærdig og uretfærdig mellem hinanden, dænges stadig ned over de stakels Mennesker. Jeg tænker ikke specielt paa Kritik af den Art, som det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt forleden fremsatte, og som han ogsaa tidligere har fremsat tilsvarende til, hvor man i det ene Øjeblik beklager, at Stykker antages til Teatret udelukkende af Hensyn til Pengene, og i næste Øjeblik giver sig til at lamentere over det, der kaldes Teatrets Underskud. Jeg tænker endnu mindre paa den evindelige Kritik af de Stykker, der antages, hvad Smag og Moral angaar. Det er et Spørgsmaal, jeg i det hele taget aldrig indlader mig paa at diskutere; for jeg er temmelig sikker paa, at i Diskussionen vilde begge Parter meget hurtigt komme til at mindes, hvad Søren Kierkegaard skriver et Sted, at det er haardt nok at være dus med en Skarpretter, men det er værre at føre en Diskussion og til sidst opdage, at man diskuterer med en Spadserestok. Derfor lader jeg al Diskussion om Smag og Moral ligge. Men jeg vil dog minde Kritikerne af det kongelige Teaters Repertoire om, at Teatret slet ikke er frit stillet overfor, hvilke Stykker det vil opføre. Det *skal* opføre Klassikerne, uden Hensyn til at Folk hverken gider se Oehlschlæger eller Holberg. Det *skal* opføre moderne Skuespil, uden Hensyn til at danske Forfattere egentlig ikke kan siges at bombardere Teatret med Mesterværker. Det er Grunden til, at man den ene Aften opfører „Aprilsnarrene“, som er et Kassestykke, og som jeg for Resten paa Grund af dets ærværdige Alder ikke vil sige noget ondt om, og den næste Aften spiller noget i mine Øjne saa argt Juks som „De evige Fjender“, som ogsaa er et Kassestykke. Men saadan er Teatret stillet, at det gennem Loven for dets Bestaaen har Pligter overfor baade den moderne og den klassiske Litteratur. Man klager over Stykker, der opføres, af Otto Benzons og Carl Gandrup, uden at tænke paa, at af det nye, der indsendes til Teatret, maa de vælge det bedste, og at det nye, de faar, i stor Maalestok ikke er godt. Og saa maa man huske paa, at Teatret lever under et stadigt Tryk, dels af Sparekravene, dels af det meningsløse Forhold, at man bliver ved at tale om Teatrets Underskud, i Stedet for at man burde tale om Statens Udgift ved Driften. Der er ingen, der falder paa at tale om Underskud ved f. Eks. Museerne, heldigvis for Resten heller ikke ved andre Kulturinstitutioner, som Staten har under